

Sygn. akt VIII U 444/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Lawrenc

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2013 r. w Gdańsku

sprawy **J. M. (1)**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...)

o prawo do emerytury

na skutek odwołania **J. M. (1)**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...)

z dnia 11 lutego 2013 r. nr (...)

oddala odwołanie

/na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 lutego 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...) odmówił J. M. (1) prawa do emerytury z uwagi na to, że ubezpieczony nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, a jedynie 11 lat, 10 miesięcy i 24 dni.

Do stażu w szczególnych warunkach nie zaliczono okresu zatrudnienia od 21 września 1967 r. do 5 stycznia 1968 r., ponieważ z przedłożonych dokumentów wynika, że ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku murarza, natomiast trudno stwierdzić, jakie prace murarskie wykonywał.

Organ rentowy nie uwzględnił także okresu od 2 lipca 1969 r. do 25 kwietnia 1970 r., ponieważ przedłożone zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 11 grudnia 2009 r. zostało wystawione przez (...) Sp. z o.o. w G..

Nie uwzględniono także okresu od 27 listopada 1970 r. do 23 kwietnia 1972 r. i od 27 listopada 1979 r. do 2 lipca 1980 r., ponieważ zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 16 lutego 2010 r. nie stwierdził, że w w/w okresach ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach. W okresie od 27 listopada 1970 r. do 23 kwietnia 1972 r. ubezpieczony był kierowcą samochodu marki "Żuk".

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji wnosząc o zaliczenie okresu pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) (następnie S.) w okresie od 27 listopada 1970 r. do 30 kwietnia 1983 r. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie, a w uzasadnieniu powołał się na okoliczności wskazane w treści zaskarżonej decyzji. Nadto, organ podkreślił, że w przedmiocie uprawnień ubezpieczonego do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych toczyło się postępowanie przed sądem. Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2011 r. Sąd Apelacyjny III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) w sprawie III AUa 1769/10 oddalił apelację ubezpieczonego.

Na rozprawie z dnia 16 kwietnia 2013 r. ubezpieczony sprecyzował, że domaga się zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od dnia 27 listopada 1970 r. do 23 kwietnia 1972 r. oraz od 22 maja 1979 r. do 1 września 1980 r.

W piśmie procesowym z dnia 30 kwietnia 2013 r. ubezpieczony wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań Z. S., M. P. i R. Ż. na okoliczność, iż mimo pobierania nauki, w okresie 27 listopada 1970 r. do 23 kwietnia 1972 r. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku kierowcy pojazdu ciężarowego powyżej 3,5 tony, zaś w okresie pracy w L., tj. 23 maja 1979 r. do 31 sierpnia 1980 r. do zakresu jego obowiązków należało kierowanie pojazdami ciężarowymi powyżej 3,5 tony. Nadto, wniósł o dopuszczenie dowodu z akt sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku o sygn. akt XV U 1360/10 na okoliczność, iż w okresie od 2 lipca 1969 r. do 25 kwietnia 1970 r. był zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony.

Ubezpieczony podkreślił, że w okresie nauki pracował do godziny 13.30, jednak prace zaczynał przed godziną 6 rano. Wskazał, że wszystkie godziny spędzone w szkole zobowiązany był odrobić w sobotę i w niedzielę. Nadto podał, że podczas służby wojskowej ukończył specjalistyczny kurs kierowców, dzięki któremu uzyskał tzw. wkładkę do prawa jazdy pozwalającą na kierowanie samochodami ciężarowymi. Późniejsze skierowanie na kurs było potrzebne jedynie do tego, aby piąć się wyżej w kategoriach zaszeregowania. Podał, że okoliczność wykonywania pracy w warunkach szczególnych w okresie od dnia 2 lipca 1969 r. do dnia 25 kwietnia 1970 r. została stwierdzona w w/w wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku. Następnie stwierdził, że w okresie pracy w L. również zajmował się kierowaniem pojazdami ciężarowymi powyżej 3,5 tony albowiem z uwagi na specyficzne warunki pracy (wielkie place budowy) innymi pojazdami pracownicy fizyczni w tymże okresie się nie poruszali.

Na rozprawie z dnia 18 czerwca 2013 r. ubezpieczony przedłożył do akt sprawy kserokopię zdjęcia, na okoliczność wykonywania pracy w L. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W sprawie z odwołania ubezpieczonego J. M. (2), ur. dnia (...), od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...) o odmowie przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych z dnia 18 marca 2010 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z/s w Gdyni (sygn. akt: XV U 1360/10) w wyroku z dnia 17 września 2010 r. oddalił odwołanie ubezpieczonego (vide: wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17 września 2010 r. – k. 39 akt sprawy o sygn.: XV U 1360/10).

W wyniku złożenia apelacji przez J. M. (2) powyższa sprawa była również rozpatrywana przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt: III AUa 1769/10), który w wyroku z dnia 1 kwietnia 2011 r. oddalił apelację.

Sąd Apelacyjny, na podstawie dokumentów znajdujących się w jego aktach osobowych, jak również zeznań i przesłuchania wnioskodawcy, dokonał ustaleń w zakresie charakteru pracy wykonywanej przez J. M. (1) w okresach jego zatrudnienia: od dnia 21 września 1967 r. do dnia 5 stycznia 1968 r. (3 miesiące i 15 dni) w (...) S.A. w upadłości w G., od dnia 2 lipca 1969 do dnia 25 kwietnia 1970 r. (9 miesięcy i 25 dni) w Przedsiębiorstwie (...) w P. oraz od dnia

27 listopada 1970 roku do dnia 23 kwietnia 1972 r. (1 rok, 4 miesiące i 27 dni) i od dnia 23 maja 1979 r. do dnia 31 sierpnia 1980 r. (1 rok, 3 miesiące i 9 dni) w (...) S.A. w W..

Sąd ten stwierdził, że w spornym okresie zatrudnienia w (...) S.A. w upadłości w G. (dawniej (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...)) od dnia 21 września 1967 r. do dnia 5 stycznia 1968 r. skarżący wykonywał pracę na stanowisku murarza i w związku z powyższym uznał, iż brak jest podstaw do przyjęcia, że wykonywał on prace w szczególnych warunkach wymienione w dziale V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” lub w dziale XIV „Prace różne” wykazu „A” lub w wykazie „B” stanowiących załączniki do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego treść dokumentów zawartych w aktach osobowych ubezpieczonego z okresu jego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P., a w szczególności treść świadectwa pracy z dnia 21 listopada 1970 r. wskazywała, że ubezpieczony był zatrudniony w tym przedsiębiorstwie od dnia 3 listopada 1969 r. do dnia 17 listopada 1970 r. na stanowisku kierowcy. Ponadto z treści zawartego w tych aktach odpisu prawa jazdy wydanego przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej Wydział Komunikacji w Ł. z dnia 14 grudnia 1968 r. wynikało, że od tej daty ma on m.in. uprawnienia do kierowania samochodami ciężarowymi i pojazdami członowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym do 3,5 tony.

Sąd II instancji zauważył, że zarówno treść: zaświadczenia o zatrudnieniu z dnia 11 grudnia 2009 r., wystawionego przez (...) sp. z o. o. w (...), jak i zeznania wnioskodawcy koliduje z treścią dokumentu w postaci świadectwa pracy z dnia 21 listopada 1970 r. w zakresie, w jakim dotyczy okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w P..

Sąd ten dał w tym zakresie wiarę informacjom zawartym w treści świadectwa pracy z dnia 21 listopada 1970 r., ponieważ dokument ten został sporządzony przez zakład pracy w dacie, w której pracodawca dysponował najbardziej kompletnymi informacjami dotyczącymi zatrudnienia wnioskodawcy, zaś treść tego dokumentu koresponduje z treścią dokumentów w postaci podania ubezpieczonego z adnotacją o przyjęciu z dnia 16 października 1969 r., świadectwa pracy z (...) Przedsiębiorstwa (...) w G. O.z dnia 3 listopada 1969 r. oraz opinią z tego zakładu pracy z dnia 3 listopada 1969 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w oparciu o przeprowadzone w sprawie dowody brak było podstaw do przyjęcia, że w tym okresie zatrudnienia J. M. (1) wykonywał pracę w warunkach szczególnych, o której mowa w treści pkt 2 lub pkt 3 działu VIII wykazu „A”, stanowiącego załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego.

W szczególności wskazał, że w aktach sprawy brak było dokumentu stwierdzającego posiadanie przez wnioskodawcę w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P. stosownych uprawnień do kierowania samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, jak również nie było dokumentów potwierdzających wykonywanie w tym okresie przez niego prac w szczególnych warunkach, o których mowa w treści pkt 2 lub pkt 3 działu VIII wykazu „A”, stanowiącego załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego.

Odnosząc się do spornych okresów zatrudnienia J. M. (1) w (...) S.A. w W. (dawniej (...) Przedsiębiorstwo (...)): od dnia 27 listopada 1970 r. do dnia 23 kwietnia 1972 r. oraz od dnia 23 maja 1979 r. do dnia 31 sierpnia 1980 r. Sąd Apelacyjny pominął nowe wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z treści zeznań świadków: Z. S. i M. P. na okoliczność charakteru pracy wykonywanej przez skarżącego w spornych okresach zatrudnienia w (...) S.A. w W. zawarte w piśmie procesowym z dnia 7 grudnia 2010 r. jako spóźnione. Bowiem już w postępowaniu pierwszoinstancyjnym wynikała potrzeba powołania tych dowodów i tym samym zachodziły łącznie wszystkie, wynikające z treści art. 381 k.p.c. przesłanki pominięcia zgłoszonych przez apelującego dowodów.

Zachodziła natomiast, zdaniem tego Sądu, konieczność weryfikacji treści świadectw wykonywania prac w szczególnych warunkach ze (...) S.A. w W.: z dnia 23 października 2001 r. i z dnia 16 lutego 2010 r. w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach osobowych J. M. (1). Z treści bowiem zawartej w aktach osobowych umowy o pracę wynikało, że wnioskodawca nawiązał stosunek pracy na stanowisku kierowcy dopiero w dniu 27 listopada 1970 r., a zatem treść tego dokumentu korespondował z treścią: świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze z dnia 16 lutego 2010 r. oraz zaświadczeniem o zatrudnieniu ze (...) S.A. w W. z dnia 16 lutego 2010 r. Okoliczność ta podważa jednakże miarodajność informacji zawartych w treści świadectwa pracy w szczególnych warunkach z (...) S.A. w P. z dnia 23 października 2001 r. w zakresie, w jakim wskazano początkową datę zatrudnienia. Analizując w oparciu o zgromadzone w aktach osobowych wnioskodawcy dokumenty charakter pracy wykonywanej przez niego w spornym okresie od dnia 27 listopada 1970 r. do dnia 23 kwietnia 1972 r. Sąd Apelacyjny podkreślił, że do podania o pracę z dnia 21 listopada 1970 r. dołączony był odpis prawa jazdy wydanego przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej Wydział Komunikacji w Ł. z dnia 14 grudnia 1968 r., z treści którego wynikało, że od tej daty ubezpieczony miał m.in. uprawnienia do kierowania samochodami ciężarowymi i pojazdami członowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym do 3,5 tony (Kategoria III). Zawiadomienia z dnia 11 maja 1971 r. ubezpieczony został skierowany na kurs kierowców II kategorii dopiero w okresie od dnia 14 czerwca 1971 r. do dnia 13 lipca 1971 r. Ponadto treść adnotacji z dnia 8 września 1971 r., widniejąca na podaniu o przeniesienie zgodnie, z którą. „przeniesienie do KRZG-5/21 możliwe po zatrudnieniu innego kierowcy na samochodzie na którym jeździ ob. M.”, wskazuje, że wnioskodawca w pierwszym ze spornych okresów zatrudnienia w (...) S.A. w W. (dawniej Przedsiębiorstwie (...)) wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym do 3,5 tony (kategoria III).

Jednocześnie Sąd Apelacyjny wskazał, że z treści aneksu do umowy o pracę z dnia 24 kwietnia 1972 r. wynikało, że z tym dniem przydzielono J. M. (1) (...) i ustalono mu nową stawkę osobistego zaszeregowania 5,20 zł + 1,00 zł dodatek, jak również stwierdzono, że wnioskodawca posiada prawo jazdy II kategorii. Zmiana stawki osobistego zaszeregowania, związana z wykonywaniem od dnia 24 kwietnia 1972 r. pracy kierowcy na samochodzie o dopuszczalnym ciężarze całkowitym ponad 3,5 tony znajduje dodatkowe potwierdzenie w treści aneksu do umowy o pracę z dnia 26 maja 1972 r..

Sąd Apelacyjny podkreślił, że precyzyjne określenie stanowiska pracy wnioskodawcy w spornym okresie było kluczowe dla ustalenia odpowiedniej stawki zaszeregowania, co dodatkowo przemawia przeciwko przyjęciu, że wbrew nazwie stanowiska pracy - kierowca skarżący w istocie wykonywał pracę kierowcy na samochodach ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Ponadto zważywszy na adnotację z dnia 8 września 1971 r. widniejącą na w/w podaniu o przeniesienie wynika również, że J. M. (1) uzyskał zgodę na wcześniejsze kończenie pracy w dniach, w których uczęszczał do Technikum, co przemawiało przeciwko przyjęciu, że wykonywał wówczas pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. Zatem w ocenie tego Sądu uznać należało, że w spornym okresie ubezpieczony miał stosowne uprawnienia i wykonywał pracę kierowcy na samochodach ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym do 3,5 tony, a zatem nie była to praca wymieniona w pkt 2 działu VIII wykazu „A”, stanowiącego załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego.

Treść wymienionych dokumentów podważała również miarodajność informacji zawartych w treści świadectwa pracy w szczególnych warunkach z (...) S. A. w P. z dnia 23 października 2001 r. w zakresie, w którym wskazano, że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę kierowcy samochodu ciężarowego bowiem z porównania treści dokumentów tj. umowy o pracę (skierowania do pracy na budowie eksportowej za granicą) z dnia 23 maja 1979 r. oraz aneksu do tej umowy z dnia 24 1979 r. wynika, że miesięczne wynagrodzenie za pracę na stanowisku magazyniera paliw wyrażone w dewizach było wyższe, aniżeli takie wynagrodzenie, przysługujące na stanowisku kierowcy.

W ocenie tego Sądu powyższa okoliczność dodatkowo przemawiała przeciwko przyjęciu, że wbrew umówionej nazwie stanowiska pracy - magazynier paliw - ubezpieczony na budowie eksportowej w L. wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Treść dokumentów w postaci: umowy o pracę (skierowania do pracy na budowie eksportowej za granicą) z dnia 23 maja 1979 r., aneksu do tej umowy z dnia 24 lipca 1979 r., zawiadomienia z (...) w W. oraz opinii służbowej z dnia 17 czerwca 1980 r. podważyło również miarodajność informacji zawartych w treści świadectwa pracy w szczególnych warunkach z (...) S.A. w P. 23 października 2001 r. w zakresie, w którym wskazano, że wnioskodawca wykonywał stale

i w pełnym wymiarze czasu pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w okresie od dnia 23 maja 1979 r. do dnia 31 sierpnia 1980 r.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny podkreślił, że w oparciu o przeprowadzone dowody brak było podstaw do przyjęcia, że w spornym okresie zatrudnienia na budowie eksportowej w L. skarżący wykonywał pracę w warunkach szczególnych, o których mowa w pkt 19 „przetwórstwo, magazynowanie, przepompowywanie, przeładunek, transport oraz dystrybucja ropy naftowej i jej produktów” działu IV „W chemii” wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego, wskazując, że specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie, czy wręcz dowolnie z naruszeniem postanowień rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym.

W ocenie tego Sądu wnioskodawca nie wykazał stosownym zaświadczeniem o pracy w szczególnych warunkach z (...) w W. lub innymi dowodami, przewidzianymi procedurą cywilną, iż w okresie jego zatrudnienia na budowie eksportowej w L. od dnia 23 maja 1979 r. do dnia 31 sierpnia 1980 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienioną w pkt 19, Działu IV, zatytułowanego „W chemii” wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego.

W konkluzji Sąd Apelacyjny przyjął, że zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że brak jest podstaw do przyjęcia, że J. M. (1) w spornych okresach zatrudnienia w (...) S.A. w W. (dawniej (...) Przedsiębiorstwie (...)): od dnia 27 listopada 1970 r. do dnia 23 kwietnia 1972 r. oraz od dnia 23 maja 1979 r. do dnia 31 sierpnia 1980 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienioną w pkt 2 działu VIII wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego i przyjął, że treść świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 16 lutego 2010 r. (k. 57 akt ZUS) jest miarodajna dla ustalenia stanu faktycznego tejże sprawy (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 1 kwietnia 2011 r. wraz z uzasadnieniem – k. 64-86 akt sprawy o sygn.: III AUa 1769/10).

W dniu 24 stycznia 2013 r. J. M. (1) złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...) ponowny wniosek o emeryturę. Na okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach w latach od 1970-1983 przedłożył pisemne zeznania świadków M. P. oraz Z. S. (vide: wniosek – k. 92-93 akt rentowych.)

Na dzień złożenia wniosku o emeryturę ubezpieczony wykazał łącznie 29 lat, 3 miesiące i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych. W tym ZUS uwzględnił 11 lat, 10 miesięcy i 24 dni okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach (od dnia 2 sierpnia 1966 r. do 27 maja 1967 r., od 16 stycznia 1968 r. do 31 grudnia 1968 r., od 16 stycznia 1969 r. do 15 maja 1969 r., od 21 maja 1969 r. do 31 maja 1969 r., od 24 kwietnia 1972 r. do 22 maja 1979 r., od 1 września 1980 r. do 30 kwietnia 1983 r.).

Do stażu w szczególnych warunkach nie zaliczono okresów zatrudnienia od 21 września 1967 r. do 5 stycznia 1968 r., ponieważ z przedłożonych dokumentów wynika, że ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku murarza, natomiast trudno stwierdzić, jakie prace murarskie wykonywał, od 2 lipca 1969 r. do 25 kwietnia 1970 r., ponieważ przedłożone zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 11 grudnia 2009 r. zostało wystawione przez (...) Sp. z o.o. w (...) oraz od 27 listopada 1970 r. do 23 kwietnia 1972 r. i od 27 listopada 1979 r. do 2 lipca 1980 r., ponieważ zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 16 lutego 2010 r. nie stwierdza, że w w/w okresach ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach. W okresie od 27 listopada 1970 r. do 23 kwietnia 1972 r. ubezpieczony był kierowcą samochodu marki "Żuk".

W związku z powyższym, decyzją z dnia 11 lutego 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w (...) odmówił J. M. (1) prawa do emerytury (vide: decyzja z dnia 11 lutego 2013 r. – k. 104 akt rentowych).

W okresie zatrudnienia ubezpieczonego w (...) S.A. w W. od dnia 27 listopada 1970 roku do dnia 23 kwietnia 1972 r. (1 rok, 4 miesiące i 27 dni) ubezpieczony pracował jako kierowca samochodów ciężarowych o ładowności powyżej 3,5 tony marki STAR oraz ZIŁ, którymi woził beton, piasek i kamienie na budowę. W okresach, gdy samochód był

w naprawie, ubezpieczony wykonywał także pracę kierowcy pojazdu Żuk lub zastępcze prace fizyczne. Pracownicy zaczynali pracę o godzinie 6 rano, a o godzinie 16 rozpoczynał zajęcia lekcyjne w Technikum. Ubezpieczony uzyskał pozwolenie pracodawcy na opuszczanie miejsca pracy o godzinie 13.30 (dowód: zeznania świadków Z. S., M. P. i R. Ż. oraz ubezpieczonego – k. 49 (nagranie CD) akt sprawy).

Następnie, w okresie pracy na budowie eksportowej w L. od 27 listopada 1979 r. do 2 lipca 1980 r. (1 rok, 3 miesiące i 9 dni) pomimo zatrudnienia na stanowisku magazyniera paliw, ubezpieczony również wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony, którymi rozwoził asfalt, kruszywo i paliwo na miejsce, gdzie budowano drogi (dowód: zeznania świadków Z. S. i M. P. oraz ubezpieczonego – k. 49 (nagranie CD) akt sprawy).

Swoje ustalenia w niniejszej sprawie Sąd oparł na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym w szczególności na podstawie treści akt rentowych pozwanego, uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 1 kwietnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt: III AUa 1769/10 oraz treści zeznań świadków Z. S., M. P. i R. Ż. przesłuchanych na okoliczność charakteru pracy ubezpieczonego w spornych okresach od dnia 27 listopada 1970 roku do dnia 23 kwietnia 1972 r. oraz od 27 listopada 1979 r. do 2 lipca 1980 r.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego J. M. (2) jako pozbawione podstaw nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie bezspornym jest, że ubezpieczony J. M. (1) ukończył 60 lat w dniu 8 grudnia 2009 r., iż wykazał łączny okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 29 lat, 3 miesiące i 4 dni oraz 11 lat, 10 miesięcy i 24 dni okresów pracy w warunkach szczególnych. Nadto, ubezpieczony złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia ubezpieczonego od 21 września 1967 r. do 5 stycznia 1968 r., ponieważ z przedłożonych dokumentów wynika, że ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku murarza, natomiast trudno stwierdzić jakie prace murarskie wykonywał oraz okresu od 2 lipca 1969 r. do 25 kwietnia 1970 r., ponieważ przedłożone zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 11 grudnia 2009 r. zostało wystawione przez (...) Sp. z o.o. w (...).

Organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił także okresu od 27 listopada 1970 r. do 23 kwietnia 1972 r. i od 27 listopada 1979 r. do 2 lipca 1980 r., ponieważ zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 16 lutego 2010 r. nie stwierdza, że w w/w okresach ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach. W okresie od 27 listopada 1970 r. do 23 kwietnia 1972 r. ubezpieczony był kierowcą samochodu marki "Żuk". Ponadto, w postępowaniu przed organem rentowym nie jest dopuszczalne przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Opierając się na treści dokumentacji zgromadzonej w sprawie, również Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 1 kwietnia 2011 r., w sprawie o sygn. akt: III AUa 1769/10, nie uwzględnił w/w okresów do stażu pracy w warunkach szczególnych.

W związku z powyższym wskazać trzeba, iż kwestia prawa do emerytury została już rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem. Zgodnie zaś z art. 365 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe. Oznacza to więc, iż sprawa o ten sam przedmiot pomiędzy tymi samymi stronami nie może ponownie się toczyć. W sprawie będącej przedmiotem sporu zachodzi tożsamość podmiotowa stron. Zbieżność w zakresie przedmiotu sporu dotyczy możliwości zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 21 września 1967 r. do dnia 5 stycznia 1968 (3 miesiące i 15 dni) w (...) S.A. w upadłości w G., od dnia 2 lipca 1969 do dnia 25 kwietnia 1970 r. (9 miesięcy i 25 dni) w Przedsiębiorstwie (...) w P. oraz od dnia 27 listopada 1970 roku do dnia 23 kwietnia 1972 r. (1 rok, 4 miesiące i 27 dni) i od dnia 23 maja 1979 r. do dnia 31 sierpnia 1980 r. (1 rok, 3 miesiące i 9 dni) w (...) S.A. w W..

Zauważyć należy, że odwołanie bez przedłożenia jakichkolwiek nowych dowodów - stanowi próbę wszczęcia kolejnego postępowania w tej samej sprawie, w oparciu o te same dowody, co niewątpliwie prowadziłoby do niekończących się procedur emerytalno - rentowych, a następnie sądowych w tej samej sprawie. Prowadzenie zaś procesu o to samo roszczenie jest niedopuszczalne, ponieważ proces taki podważałby powagę rzeczy osądzonej prawomocnym wyrokiem (art. 366 k.p.c.), a takie postępowanie byłoby dotknięte nieważnością (art. 379 pkt 3 k.p.c.).

Podkreślenia wymaga w szczególności, że ubezpieczony w odwołaniu od decyzji z dnia 18 marca 2010 r. bezpodstawnie kwestionuje decyzję organu rentowego w zakresie, w którym do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił okresu zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony. Ubezpieczony wskazuje, iż okres ten został zaliczony w wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 września 2010 r. (sygn. akt: XV U 1360/10). Wskazania wymaga jednak, że ustalenia tego Sądu nie zostały następnie podtrzymane przez Sąd Apelacyjny rozpoznający sprawę. Przeciwnie Sąd II instancji, powołując się na okoliczność braku uprawnień do kierowania pojazdami ciężarowymi przez ubezpieczonego oraz wskazując na sprzeczności w treści przedłożonej dokumentacji i zeznaniach ubezpieczonego, szczegółowo uzasadnił, z jakich powodów zaliczenie okresu pracy w przedsiębiorstwie (...) w P. nie jest możliwe. Na okoliczność wykonywania pracy w warunkach szczególnych w powyższym okresie ubezpieczony nie przedłożył natomiast żadnych nowych dowodów.

W niniejszej sprawie, pojawiły się jednak nowe dowody w postaci zeznań świadków Z. S., M. P. i R. Ż. na okoliczność charakteru pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w (...) S.A. w W.. Tym samym, w powyższym zakresie zaistniała podstawa wszczęcia postępowania przed organem rentowym i otwarcia drogi sądowej w tym samym stanie faktycznym i prawnym na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.).

W związku z powyższym, przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było, czy nieuwzględnione przez ZUS okresy zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...) S.A. w W. od 27 listopada 1970 r. do 23 kwietnia 1972 r. i od 27 listopada 1979 r. do 2 lipca 1980 r., mogą zostać uznane za okresy pracy w szczególnych warunkach i czy tym samym, ubezpieczony spełnia wszystkie warunki konieczne do uzyskania prawa do emerytury.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. z 2009 r. Dz. U. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2). Wskazać należy, iż art. 184 ust. 2 został zmieniony przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw z dniem 1 stycznia 2013 r. (Dz. U. z dnia 6 czerwca 2012 r.). Od dnia 1 stycznia 2013 r. otrzymał on brzmienie: emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 ustawy. Przy czym dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o

znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2 art. 32 ustawy). Zgodnie natomiast z dalszym uregulowaniem wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32). Oznacza to, że na potrzeby niniejszej ustawy pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach są prace wymienione w § 4-8a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. nr 8 poz. 43 ze zm.), mimo, iż przedmiotowe rozporządzenie zostało wydane w oparciu o art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267), która z kolei została uchylona z dniem 01 stycznia 1999r. przez art. 195 pkt 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A - prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego - stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale VIII (W transporcie i łączności) pod pozycją nr 2 wymienione są – prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3.5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów.

Dodatkowo wskazać należy również na § 2 ust. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., zgodnie z którym okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem i utartą praktyką w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.) mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

W toku niniejszego postępowania, w celu ustalenia charakteru pracy ubezpieczonego oraz warunków jej wykonywania Sąd Okręgowy uznał za zasadne dopuścić dowód z akt rentowych pozwanego, z treści uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 1 kwietnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt: III AUa 1769/10 oraz z treści zeznań świadków Z. S., M. P. i R. Ż. przesłuchanych na okoliczność charakteru pracy ubezpieczonego w spornych okresach od dnia 27 listopada 1970 roku do dnia 23 kwietnia 1972 r. oraz od 27 listopada 1979 r. do 2 lipca 1980 r.

W ocenie Sądu w oparciu o przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody brak jest podstaw do przyjęcia, że J. M. (1) w spornych okresach zatrudnienia w (...) S.A. w W. (dawniej (...) Przedsiębiorstwie (...)): od dnia 27 listopada 1970 r. do dnia 23 kwietnia 1972 r. oraz od dnia 23 maja 1979 r. do dnia 31 sierpnia 1980 r. wykonywał pracę w

szczególnych warunkach, wymienioną w pkt 2 działu VIII wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego i przyjął, że treść świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z dnia 16 lutego 2010 r. (k. 57 akt ZUS) jest miarodajna dla ustalenia stanu faktycznego przedmiotowej sprawy.

Z treści zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynikało, że ubezpieczony nawiązał stosunek pracy na stanowisku kierowcy w dniu 27 listopada 1970 r. Z odpisu prawa jazdy wydanego przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej Wydział Komunikacji w Ł. z dnia 14 grudnia 1968 r., wynika z kolei, że od tej daty ubezpieczony ma m.in. uprawnienia do kierowania samochodami ciężarowymi i pojazdami członowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym do 3,5 tony (Kategoria III). Z dokumentu w postaci zawiadomienia z dnia 11 maja 1971 r. wynika z kolei, że ubezpieczony został skierowany na kurs kierowców II kategorii dopiero w okresie od dnia 14 czerwca 1971 r. do dnia 13 lipca 1971 r. Ponadto, w treści adnotacji z dnia 8 września 1971 r., widniejącej na podaniu o przeniesienie zawarto informację, że „przeniesienie do KRZG-5/21 możliwe po zatrudnieniu innego kierowcy na samochodzie, na którym jeździ ob. M.". Co więcej, z treści adnotacji z dnia 8 września 1971 r. widniejącej na podaniu o przeniesienie wynika również, że J. M. (1) uzyskał zgodę na wcześniejsze kończenie pracy w dniach, w których uczęszczał do Technikum, co przemawia przeciwko przyjęciu, że wykonywał wówczas pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

Jednocześnie z treści aneksu do umowy o pracę z dnia 24 kwietnia 1972 r. wynika, że z tym dniem przydzielono J. M. samochód ciężarowy STAR i ustalono mu nową stawkę osobistego zaszeregowania 5,20 zł + 1,00 zł dodatek, jak również stwierdzono, że wnioskodawca posiada prawo jazdy II kategorii. Zmiana stawki osobistego zaszeregowania, związana z wykonywaniem od dnia 24 kwietnia 1972 r. pracy kierowcy na samochodzie o dopuszczalnym ciężarze całkowitym ponad 3,5 tony znajduje dodatkowe potwierdzenie w treści aneksu do umowy o pracę z dnia 26 maja 1972 r.

Zeznając na okoliczność charakteru pracy wykonywanej przez niego w spornym okresie od dnia 27 listopada 1970 r. do dnia 23 kwietnia 1972 r. skarżący wskazał, że cyt. „prawdą jest, że na kurs kierowców kategorii drugiej zostałem skierowany w maju 1971 roku, ale wcześniej miałem wkładkę uprawniającą do jazdy samochodami ciężarowymi. Prawdą jest też, że uczęszczałem do technikum, ale było to technikum wieczorowe. Jeśli wychodziłem wcześniej to musiałem to odpracować w sobotę, niedzielę, kiedy przychodziły materiały z kruszywem. Wozilem kruszywo z wagonów na bazę”.

Na okoliczność charakteru pracy wykonywanej przez ubezpieczonego w spornym okresie od dnia 27 listopada 1970 r. do dnia 23 kwietnia 1972 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z zeznań świadków Z. S., M. P. i R. Ż. – współpracowników ubezpieczonego. Świadkowie wskazali, że ubezpieczony był kierowcą samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, jednakże podali również, że ubezpieczony w okresie awarii pojazdu, wykonywał prace kierowcy Żuka bądź zastępcze prace fizyczne. Nadto, z ich zeznań wynikało, że ubezpieczony mógł posiadać wkładkę do prawa jazdy uprawniającą go do kierowania samochodami ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

W ocenie Sądu, z uwagi na sprzeczności między treścią zeznań a zgromadzoną w sprawie dokumentacją, brak było podstaw do uznania ich za miarodajny środek dowodowy w sprawie w zakresie charakteru pracy ubezpieczonego w spornym okresie. Na uwagę zasługiwało natomiast, że z treści zeznań wynikało, iż ubezpieczony wykonywał również prace fizyczne i kierowcy Żuka, co uniemożliwia przyjęcie, że wykonywał prace w warunkach szczylnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nadto, pomimo stwierdzeń, iż J. M. (1) posiadał uprawnienia do kierowania w/ w pojazdami, nie przedłożył na tę okoliczność żadnego dokumentu - twierdził jedynie, że posiadał tzw. wkładkę. Nie wykazał natomiast, mimo profesjonalnego pełnomocnika, że wydanie takiej wkładki wogóle było możliwe i na jakich warunkach. Podkreślenia wymaga natomiast, że zgodnie z treścią wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt: III AUa 1030/12 prawo do wcześniejszej emerytury stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego i w związku z tym nie można poprzestać tylko na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi zostać udowodnione, a temu służą dokumenty. Dlatego, w tej kategorii spraw

podkreśla się, że same zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach.

Podsumowując, w ocenie Sądu Okręgowego w świetle treści dokumentów w postaci: odpisu prawa jazdy wydanego przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej Wydział Komunikacji w Ł. z dnia 14 grudnia 1968 r., zawiadomienia z dnia 11 maja 1971 r., adnotacji z dnia 08 września 1971 r., widniejącej na podaniu o przeniesienie oraz aneksów do umowy o pracę z dnia 24 kwietnia 1972 r. i z dnia 26 maja 1972 r. zeznania skarżącego oraz zawnioskowanych świadków w zakresie, w jakim dotyczą charakteru pracy wykonywanej przez niego w okresie od dnia 27 listopada 1970 r. do dnia 23 kwietnia 1972 r. uznać należy za niewiarygodne, a w konsekwencji za niemiarodajne dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, ponieważ z treści tych dokumentów jednoznacznie wynika, że w spornym okresie ubezpieczony miał stosowne uprawnienia i wykonywał pracę kierowcy na samochodach ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym do 3,5 tony, a zatem nie była to praca wymieniona w pkt 2 działu VIII wykazu „A”, stanowiącego załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego, a nadto nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Treść wymienionych wyżej dokumentów podważa również miarodajność informacji zawartych w treści świadectwa pracy w szczególnych warunkach z (...) S. A. w P. z dnia 23 października 2001 r. w zakresie, w którym wskazano, że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych od dnia 23 maja 1979 r. do dnia 31 sierpnia 1980 r. Niemniej jednak, z treści zeznań świadków Z. S. i M. P. jednoznacznie wynikało, że J. M. (1) w okresie pracy na budowie eksportowej w L. na stanowisku magazynier paliw w rzeczywistości wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Świadczenie Ci podali, że do zakresu obowiązków należało kierowanie pojazdami ciężarowymi, którymi przewoził asfalt i kruszywa i paliwo. Ponadto, świadek M. P. podał, że „w L. samochodem osobowym jeździł tylko dyrektor”. Z treści zeznań wynikało, że charakter pracy wykonywanej na budowie eksportowej wymuszał poruszanie się samochodami ciężarowymi powyżej 3,5 tony. Powyższe zeznania korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, uzupełniając go i usuwając zachodzące między nim sprzeczności, w związku z czym, w ocenie Sądu stanowią wiarygodny i miarodajny środek dowodowy w sprawie.

Przesłuchani świadkowie posiadają odpowiednią wiedzę na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, byli zatrudnieni wraz z ubezpieczonym w tym samym okresie i w tym samym zakładzie pracy. Strony nie kwestionowały treści zeznań świadków, toteż tym bardziej Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw by kwestionować ich wiarygodność.

Powyższe wynikało również z treści zeznań ubezpieczonego, który wyjaśnił, na czym polegała wykonywana przez niego praca. Sąd Okręgowy uznał jego zeznania za wiarygodne, bowiem były one szczegółowe, logiczne i spójne, a nadto korespondowały z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Zdaniem Sądu o charakterze pracy ubezpieczonego świadczy również rodzaj zadań wykonywanych przez zatrudniającego go zakład pracy, które niejednokrotnie związane były z koniecznością pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony w czasie pobytu w L. pracował wyłącznie przy budowie dróg prowadzonych przez pustynie.

Sąd Okręgowy uznał zatem, że ubezpieczony w spornym okresie od dnia 23 maja 1979 r. do dnia 31 sierpnia 1980 r. pracę wymienioną w pkt 2 działu VIII wykazu „A”, stanowiącego załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego. Należy również podkreślić, że sporny nie był okres pracy w w/w przedsiębiorstwie – okres ten został bowiem uwzględniony w ogólnym okresie zatrudnienia wnioskodawcy.

Niemniej jednak, po zsumowaniu powyższych okresów Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że ubezpieczony udowodnił 1 rok, 3 lata i 8 dni okresów pracy w warunkach szczególnych, co łącznie z udowodnionym w toku postępowania przed organem rentowym okresem 11 lat, 10 miesięcy i 24 dni nie pozwala na uznanie, że wnioskodawca legitymuje się koniecznym 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach i spełnia przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny i argumenty podnoszone powyżej, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i cyt. wyżej przepisów orzekł jak w sentencji wyroku.

SSA w SO Hanna Witkowska-Zalewska